

тия цветя - живописки, нашите уяви могат
ще бъдат попарени. Ах тия нежни цветя, нашите
въздишки, които събуждат чувство на благодарство
ще застинат, ще замрат. Ще се прекъсне връз-
ката между очото и цветовете. И тия впечат-
ления стават ликало на една есен, история,
жизна и непросветка. И може би още е рано да
клучим свотношението между нашите чувства
и багриите. Рано е, защото слънцето на заляз през
тоя есенен ден беше настъпка като гели за
пръв път го виждаш. Играта на цветовете беше
красива, чудна. Слънцето осветяваше покривите,
забвяха предимияше криволичещи цветя
които ~~преминаха~~ ^{измърмизени} ~~измърмизени~~. Следката беше
наистина красива, живописна. Въздишките
покари, които проявяват още умиот, се отделят
от представата, която имаме за тях, от момента,
когато слънцето започва да залязва. Една исти-